

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 95/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Kristínou Jošthovou, Školská 31, Žilina, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 2C/16/2008 z 19. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 4. februára 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 40 a čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 4 ods. 1 písm. a) až e) Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím napadnutým uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ požaduje zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie, priznanie finančného zadostučinenia a náhrady trov konania pred ústavným súdom.
2. Sťažovateľ sa ako jeden zo žalobcov (pôvodne spolu s manželkou, ktorá medzičasom zomrela) domáhal obnovy konania vedeného pôvodne na okresnom súde pod sp. zn. 7C/371/2000. V poradí druhým rozhodnutím (prvé uznesenie bolo krajským súdom zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie, pozn.) – rozsudkom z 11. augusta 2023 návrh žalobcov zamietol a zaviazal ich na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému. Krajský súd rozsudkom z 28. augusta 2024 prvostupňové rozhodnutie potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.
3. Uznesením z 30. septembra 2024 okresný súd zaviazal žalobcov na spoločné a nerozdielne zaplatenie trov konania žalovaného pozostávajúcich z cestovných nákladov vo výške 76,11 eur. Napadnutým uznesením okresný súd zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia tak, že žalobcovia sú povinní nahradiť sumu 185,05 eur (s ohľadom na sťažnosť žalovaného) a sťažnosť žalobcov zamietol. Žalovaný podanou sťažnosťou namieta nepriznanie cestovných náhrad za všetky

pojednávania – vyššia súdna úradníčka pri rozhodovaní opomenula skutočnosť, že trovy priznané uznesením z 29. novembra 2012 mu dosiaľ priznané neboli, pretože toto uznesenie bolo zrušené krajským súdom. Napadnutým uznesením boli žalovanému priznané trovy pozostávajúce z náhrady cestovných nákladov spolu vo výške 109,79 eur za všetky pojednávania (celkom osem pojednávanií), náhrady za uhradené parkovacie lístky spolu vo výške 11 eur a náhrady za stratu na zárobku 64,26 eur. Sťažnosť žalobcu súd zamietol, pretože ju vyhodnotil ako nedôvodnú. Poukázal na to, že žalovaný sa predmetných pojednávanií zúčastnil (čo považoval súd za preukázané, vychádzajúc z obsahu súdneho spisu) a súdu riadne doručil vyčíslenie a uplatnenie cestovných nákladov, ktoré aj riadne preukázal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ poukazoval v prvom rade na samotné pôvodné konanie, v ktorom sa domáhal navrátenia protiprávne osvedčenej časti majetku notárskou zápisnicou. Napriek tomu, že toto osvedčenie považuje v celom rozsahu za neplatné, žalobu súd zamietol a zamietol aj obnovu konania. Podľa tvrdenia sťažovateľa ho súd pripravil nielen o majetok, ale spôsobil mu aj psychickú ujmu s dopadom na zdravie (infarktové stavy). Rovnakú ujmu mu mal súd spôsobiť aj neoprávneným priznaním trov protistrane, keďže tieto trovy mu vôbec nemali byť priznané, pretože žalovaný nie je zamestnancom súdu ani v štátnej službe [nemá sa aplikovať vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)], nešlo ani o pracovnú cestu (a preto nemal byť aplikovaný ani zákon č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov. Rovnako nemala byť správne vypočítaná strata na zárobku, pretože plat žalovanému určite nebol krátený.

5. Priznanie finančného zadosťučinenia (7 000 eur) sťažovateľ požaduje z dôvodu, že počas 24-ročného riešenia civilnej veci bol vystavený pocitom neistoty, krivdy, nespravodlivosti, bezmocnosti, zúfalstva, psychickej traumy a zdravotným problémom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti sú námietky sťažovateľa týkajúce sa priznanej náhrady trov konania protistrany, ktoré pozostávali z náhrady cestovných nákladov, parkovného a náhrady za stratu na zárobku.

8. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd vo veci postupoval podľa § 251 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého sú trovy konania všetky preukázateľné, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Cestovné náklady, parkovné, ako aj náhrada za stratu na zárobku tvoria súčasť trov konania v rozsahu, ktorý vyplýva z § 72 až § 75 vyhlášky. Okresný súd správne vyhlášku aplikoval, keď táto v ustanoveniach § 72 až § 75 upravuje práve náhradu nevyhnutných výdavkov osôb zúčastnených na konaní. Nedôvodná je aj námietka sťažovateľa vo vzťahu k vypočítanej náhrade mzdy, keďže súd pri priznaní tejto náhrady vychádzal z potvrdenia zamestnávateľa (teda považoval takýto výdavok za preukázaný), zatiaľ čo argumentáciu sťažovateľa nemožno považovať za podloženú. Na vysvetlenie ústavný súd uvádza, že zamestnávateľ je síce povinný poskytnúť pracovné voľno na účely účasti na pojednávaní, avšak ide o pracovné voľno bez náhrady mzdy – tzv. neplatené voľno (pozri § 136 ods. 1 Zákonníka práce), a preto je náhrada mzdy za čas strávený na pojednávaní na mieste, a správne preto bola priznaná.

9. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných okresným súdom arbitrárnosť ani iné vady odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie práva na súdnu ochranu, a preto musel postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

10. Je zrejmé, že porušenie ostatných práv sťažovateľ namieta buď len v súvislosti s porušením práva na súdnu ochranu napadnutým rozhodnutím (pričom ústavný súd vo vzťahu k tomuto porušeniu rozhodol o odmietnutí podanej ústavnej sťažnosti), v súvislosti s možnými prietiahmi v súdnom konaní (ktoré však už bolo právoplatne skončené a ktoré ani podanou ústavnou sťažnosťou nenapadol), a napokon v súvislosti s rozhodovacou činnosťou súdov v jeho veci, ktoré však rovnako neboli predmetom posúdenia ústavným súdom s ohľadom na petit ústavnej sťažnosti. S prihliadnutím na uvedené bola ústavná sťažnosť sťažovateľa odmietnutá ako celok z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

11. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu